

Miquel Oliver Bauça

A qui no pot fruitir de la llibertat
(Recordant Nelson Mandela)

*Rosa d'Or de la Pau de Poesia
Certamen Literari de Castellitx*

ALGAIDA, 1990

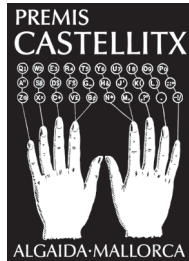

AJUNTAMENT D'ALGAIDA

Col·lecció Binària · Premis Castellitx

PC-1990-P-R-0084-0055

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC-1990-P-R-0084-0055

© del text: Miquel Oliver Bauçà

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2013

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

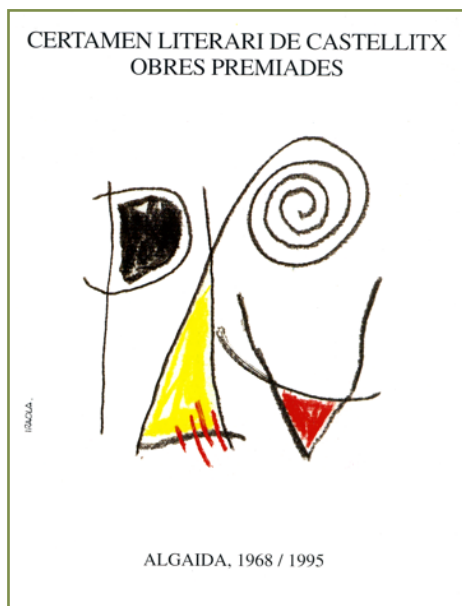
Miquel Oliver Bauçà

A qui no pot fruir de la llibertat
(Recordant Nelson Mandela)

*Rosa d'Or de la Pau de Poesia
Certamen Literari de Castellitx*

ALGAIDA, 1990

L'any 1990 el Certamen Literari es convocà sota la denominació *XVI Certamen de Poesia i Prosa i el XII Concurs de Poesia Popular (Glosats) amb motiu de la Festa de Santa Maria de la Pau de Castellitx*. Es presentaren un total de vint-i-cinc treballs que foren valorats pel Jurat format per Josep Maria Llompart, Gabriel Janer Manila i Llorenç Capellà Fornés.

El poema titula *Aquí no pot fruitir de la llibertat*. (Recordant Nelson Mandela) de Miquel Oliver Bauçà fou publicat per primera vegada al recull *Certamen Literari de Castellitx. Obres premiades 1968/1995* (Algaida: Ajuntament d'Algaida, 1995).

La il·lustració de la coberta del volum que recull les obres guardonades als Premis Castellitx entre el 1968 i el 1995 és de Paco Iraola.

A qui no pot fruit de la llibertat (Recordant Nelson Mandela)

...i la veritat us farà lliures
Joan 8, 32

No trobaràs destí, petita alosa,
ni s'obriran les reixes de l'albada;
no calen les paraules, deixa blanc
el paper i que el vent porti ventura.
No s'encendran els ulls, Nelson Mandela,
de les presons ni es trencaran els límits
per on neixen camins de margarides.
Per què tanta frontera, tanta tanca,
tantes parets als cossos que desitgen?

Per què detures, núvol, la mirada;
per què tant de color limita formes;
per què escaires, raó, tantes imatges
i encerclen tantes mans la veu de l'aigua?
No hi ha més por a l'horitzó dels llavis,
ni enceses la vidalbes, els coloms

MIQUEL OLIVER BAUÇA

s'allunyen fugitius per timorats
celatges. No fitoreu més els ulls
que és infinit l'encís que al fons espillen,
ni de músties flors treneu calçades
que portin fins a cims esbalandrats.
Escolta aquestes paraules, Mandela,
com una veu -un tro- sempre insistent,
grill amorós incansable de nits.
Quin somniar ens pot fer tan persistents,
quina raó engrillona nostres ànsies?
A voltes pens, amor, si tu seràs,
definitiva i dura, la frontera
sagnant i venturosa que desig.

